

Κυριακή 21η Ιουλίου 2024

Δ' Ματθαίου.

(Ματθ. 8, 5 – 13).

«Ὑπάγε καί ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι» (Ματθ. 8, 13).

Ὑποκλινόμαστε σήμερα μπροστά στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί στήν ταπείνωση ἑνός ἀνθρώπου. Ἐνας ἀνώτερος ἀξιωματικός τοῦ στρατοῦ, ἓνας ἄνθρωπος μέ ἐξουσία καί δύναμη πλησιάζει καί ἱκετεύει τόν Ἰησοῦ νά θεραπεύσει κάποιον ὑπηρέτη του. Ἔχει τόση ταπείνωση καί συστολή ἀλλά καί τόση ἐμπιστοσύνη στή δύναμη τοῦ Χριστοῦ, πού Τοῦ ζητάει νά ἐπιτελέσει τή θεραπεία ἀπό μακριά, διότι δέν θεωρεῖ ἄξιο τόν ἑαυτό του νά ὑποδεχθεῖ τόν Θεό στό σπίτι του. Κερδίζει τό θαῦμα μέ τό ἦθος του καί ἀκούει

ἀπό τόν Χριστό τό: «ὑπαγε καί ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι».

Ἐρχόμαστε πολλές φορές ὡς ἰκέτες στόν Κύριο νά Τόν παρακαλέσουμε νά διευθετήσῃ ἀμέτρητες ὑποθέσεις πού μᾶς ἀπασχολοῦν. Πρέπει νά γνωρίζουμε ὅτι τό: «ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι» τό λέγει ὁ Χριστός καί σ' ἐμᾶς. Ἡ παρέμβαση τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ὑπόθεση τῆς ἀγάπης Του. Εἶναι ὑπόθεση τῆς πίστεως καί τῆς ἐμπιστοσύνης πού ἔχουμε ἐμεῖς στό πρόσωπό Του. Ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου εἶναι δεδομένη καί αὐτονόητη. Τά ὅρια τῆς θεϊκῆς ἀγάπης εἶναι ἀνύπαρκτα καί ἀνυπολόγιστα. Ὁ Θεός μᾶς ἀγαπάει μέ τόση σφοδρότητα, ὥστε δέ δίστασε νά φορέσει ἀκόμη καί τή σάρκα μας, γιά νά ἐνωθεῖ καί νά συνευρίσκεται μαζί μας. Ἔχει τόσο πόθο γιά μᾶς, ὥστε ἀδίστακτα μᾶς χαρίζει τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του, γιά νά κοινωνῶμε μέ τή Θεότητα καί νά γινόμαστε κατὰ χάριν θεοί. Ὁ

Θεός μᾶς ἀγαπάει χωρίς προϋποθέσεις. Σφαγιάζεται για μᾶς σέ κάθε Θεία Λειτουργία. Γίνεται πατέρας, ἀδελφός, φίλος, ἰατρός, ὑπηρέτης, νυμφίος, τροφέας, ἱμάτιο, ρίζα, θεμέλιο, τά πάντα. Μέ τό στόμα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου λέγει ὁ Χριστός στόν καθένα μας: «ἐγώ πένης διά σέ, καί ἀλήτης διά σέ, ἐπί τοῦ Σταυροῦ διά σέ, ἐπί τάφου διά σέ... Πάντα μοι σύ καί ἀδελφός καί συγκληρονόμος καί φίλος καί μέλος. Τί πλέον θέλεις;». Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ εἶναι, λοιπόν, δεδομένη. Θέλει καί μπορεῖ νά μᾶς δώσει τά πάντα. Ὅ,τι ζητήσουμε, ὅ,τι χρειαζόμαστε, ὅ,τι ἀκόμη δέν μποροῦμε νά φανταστοῦμε, ὁ Κύριος ἀπό μόνος Του θέλει νά μᾶς τό χαρίσει. Τό μόνο πού φράζει τήν ἀγάπη Του εἶναι ἡ ἐλευθερία μας. Τό τί θά ἀπολάβουμε ἀπό τό Χριστό τό ρυθμίζει ἡ διάθεση πού ἔχουμε νά Τόν βάλουμε στή ζωή καί στήν ὑπαρξή μας.

Τό: «ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι» ἔχει
 μία δυναμική, μία ποιότητα καί ἕναν χαρακτήρα
 πού ἐπιβάλλεται νά μελετήσουμε. Κατ' ἀρχήν
 βλέπουμε πώς ἡ πίστη δέν εἶναι ἕνας μονόλιθος.
 Ἦχει πολλές διαβαθμίσεις. Εἶναι πολυεπίπεδη.
 Ὑπάρχει ἡ εἰσαγωγική πίστη. Σ' αὐτό τό στάδιο
 ὁ ἄνθρωπος ψάχνει τόν Θεό, συλλέγει πληροφο-
 ρίες καί ἀναπτύσσει μέσα του μία πρώτη συ-
 μπάθεια. Ὑπάρχει ἡ μεσαία κατάσταση, κατά
 τήν ὁποία ξεκινάει μία γνωριμία μέ τόν Κύριο,
 ἀλλά ταυτόχρονα γίνεται καί μία μάχη μέ τίς
 δυνάμεις τῆς ἁμαρτίας, μέ τίς κακές συνήθειες,
 μέ τόν πεπτωκότα κόσμον, μέ τό ἀδιάφορο καί
 ἀντίθρησκο περιβάλλον. Σ' αὐτή τή φάση ὁ πι-
 στός ἔχει πτώσεις καί ἀναστάσεις. Διαχειρίζεται
 τή σχέση του μέ τόν Χριστό μέσω τῆς μετάνοιας
 καί τῆς πρακτικῆς ἀρετῆς. Τέλος, ὑπάρχει καί ἡ
 τέλεια ποιότητα τῆς πίστεως. Σ' αὐτή τήν
 ἀνώτατη κατάσταση φτάνουν οἱ πιστοί πού
 ἔβαλαν τόν Χριστό στό κέντρο τῆς ὑπαρξῆς

τους. Είναι αυτοί που είναι έτοιμοι να δώσουν ακόμη και τό αίμα τους για Έκείνον. Στήν τέλεια πίστη φτάνουν οί άνθρωποι που περπατοῦν σταθερά στόν δρόμο τῆς θεογνωσίας. Ἡ γνωριμία τους μέ τόν Ἰησοῦ στηρίζεται πάνω στήν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καί στή μέθεξη μαζί Του. Αὐτοί οί άνθρωποι, που διαθέτουν τήν πίστη ὡς ὑπέρτατο ἀγαθό, ζητοῦν ἀπό τόν Θεό κυρίως τή σωτηρία τους, δηλαδή τή δυνατότητα νά παραμείνουν ἐνωμένοι μαζί Του γιά πάντα, ἀφοῦ αὐτή εἶναι ἡ ἀληθινή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐμεῖς λοιπόν, που πλησιάζουμε τόν Χριστό περισσότερο σάν ζητιάνοι παρά σάν ἄρχοντες, Τοῦ ζητᾶμε συνεχῶς πράγματα, συνήθως πρόσκαιρα, ἀνόητα καί μάταια. Ἐκεῖνος μᾶς ἀπαντάει: «Ὑπαγε καί ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι». Ὁ Κύριος μᾶς ἀγαπάει καί θέλει νά γεννηθεῖ τό θέλημά μας. Ἐμεῖς, ὅμως, θά δεχτοῦμε τά δῶρα Του στό μέτρο καί στήν

ἀναλογία πού Τόν ἐμπιστευόμαστε καί
 ἐνωνόμαστε μαζί Του. Ἐάν λίγο Τόν
 ἐμπιστευόμαστε, μικρές θά εἶναι καί οἱ
 ἀπολαυές μας. Ἐάν ἀπόλυτα Τόν
 ἐμπιστευόμαστε, ἄπειρα θά εἶναι τά δῶρα Του
 καί αἰώνια. Ὁ Κύριος δίνει τίς παροχές Του
 ἀνάλογα μέ τήν ἀγάπη μας γιά τό πρόσωπό
 Του, ὄχι ἐπειδή εἶναι μικρόψυχος καί
 ἐκδικητικός, ἀλλά ἐπειδή σέβεται ἀπόλυτα τίς
 διαθέσεις τῆς ψυχῆς μας, τήν ἐλευθερία καί τίς
 ἐπιλογές μας. Ἐάν ἐμεῖς δέν ἐπιθυμοῦμε τήν
 παρουσία Του στή ζωή μας, Τοῦ δείχνουμε ὅτι
 δέν ἐπιθυμοῦμε καί τά δῶρα Του. Ἔτσι λοιπόν,
 σεβόμενος αὐτό πού θέλουμε, ἐνεργεῖ ἀνάλογα.

Ἐπειδή τά προβλήματα πού μᾶς βασανί-
 ζουν εἶναι πολλά καί μεγάλα, ἐπειδή τά θέματα
 πού μᾶς ἀγχώνουν εἶναι ἀτελείωτα, ἐπειδή οἱ
 πειρασμοί πού μᾶς περιμένουν εἶναι
 ἀλλεπάλληλοι, καλό εἶναι ἔγκαιρα νά περπατή-

σουμε στόν δρόμο τῆς πίστεως καί νά οἰκοδομήσουμε μία ἀγαπητική σχέση ἐμπιστοσύνης μέ τόν Χριστό. Κανείς δέν πρόκειται νά μᾶς βοηθήσει ἀληθινά. Κανείς δέν μᾶς ἀγαπάει τόσο πολύ, ὥστε νά δώσει τό αἷμα τῆς καρδιάς του γιά μᾶς. Κανείς δέν ἔχει τή σοφία, τή διάκριση καί τή σύνεση νά μᾶς ὑποδείξει τό σωστό καί ἀληθινά συμφέρον γιά τήν ὑπαρξή μας. Ἡ ἀδιαφορία καί ἡ προχειρότητα εἶναι ὁ τρόπος πού μᾶς προσεγγίζουν οἱ ἄνθρωποι. Ἡ ἰδιοτέλεια κρύβεται πολλάκις πίσω ἀπό τίς συμβουλές τους. Ἡ κακία πίσω ἀπό τίς ἐνέργειές τους. Τό μόνο καταφύγιο γιά μᾶς εἶναι ὁ Χριστός. Κατά τό μέτρο καί τήν ποιότητα τῆς πίστεως μας ἄς δεχόμαστε τά σωτήρια δῶρα Του, ὅπως Ἐκεῖνος ποθεῖ νά μᾶς τά χαρίζει ἀπό τώρα καί γιά πάντοτε. Ἀμήν.